

El pintor Andreu Martró a les Galeries Ars, de Valls

Galeríes Ars, de Valls, seguint en la línia de la gran tasca que s'imposà des de la fundació, ha presentat en la seva sala d'exposicions una nova i important mostra d'art actual: dibuixos i pintures de l'artista Andreu Martró.

Remarcàvem, en cròniques anteriors, la importància de l'aportació de les Galeries Ars de Valls a la vida artística local, en donar ocasió de poder veure l'obra de firmes importants, la qual cosa ens permet de no quedar marginats de l'actualitat artística i d'evadir-nos d'un localisme massa perceptible. El portar a la nostra ciutat les firmes de Mundó, Roca i Sastre, Gabino, Curós, Grau Santos, Busquets, Maria Girona, i ara aquesta de l'Andreu Martró, té un gran interès artístic, però, comercialment, és un mal negoci, donada la poca clientela vallenga que esmerça diners en obres d'art. Per altra part, podem efegir que el muntatge de l'exposició és excel·lent, cosa que fa la visita eficient i agradable.

Andreu Martró, vinculat a Valls pel fet d'ésser gendre del desaparegut pintor d'Alcover, N'Anton Català i Gomis, féu la carrera i professorat a Belles Arts, Sant Jordi, i està graduat en procediments pictòrics i murals a l'Escola d'Arts Aplicades i Oficis Artístics. Forma part del departament artístic d'un institut, on dona classes d'expressió plàstica a nois de 7 a 13 anys. Ha realitzat diverses exposicions individuals i col·lectives a Barcelona i província, ha participat en diversos concursos, i ha guanyat algun premi, encara que, com ell manifesta, creu molt difícil judicar un artista a través d'una sola obra. Molt segur de si mateix i de la seva pintura, s'interessa per la problemàtica de l'home, exigint-se ell mateix, per a reflectir-ho plàsticament, el mantenir una constant actitud d'investigació i de recerca.

Tècnicament, les seves pintures i dibuixos porten el pes específic d'una gran preparació acadèmica, llast que supera amb una gran desimboltura en la interpretació. Una paleta on juguen harmoniosament els blancs i els grisos, amb breus crits de color. Una composició ferma i ajustada; una construcció a vegades, fins i tot, escultòrica. Al mateix temps, i malgrat les dimensions de pintura de cavallet, els seus olis i dibuixos agafen un sentit de

monumentalitat i grandiositat, més propis de la pintura mural.

Avui, i dins de la gran varietat d'estils i ismes de l'art modern, es fa difícil l'encaixonar un artista en un de determinat. En el cas de Martró, els títols literaris que l'autor posa en les seves obres ens orienten envers una pintura a vegades de tipus social, poètica d'altres, i, ensem, de reivindicació i de denúncia del drama de l'home.

Ens presenta el seu art en un clima de símbols, de visions i de misteri, totes les quals coses coincideix amb el post-romanticisme. Quan els personatges entren en les seves composicions, semblen estàtues de pedra immerses en paisatges imaginaris, en una interpretació semi-abstracta. Tot l'ambient agafa un estrany silenci, talment com si el temps s'hagués aturat. L'atmosfera és opressiva i allucinant. Els espais reflecteixen màgicament el record; les imatges, angoixa i esperança, nostàlgia i somnis. Copsem la sensació d'ésser en un món a punt de desaparèixer.

Aquesta substitució de la realitat de visió per la realitat de concepció, emparenta l'obra de Martró amb els postulats del surrealisme. En donar-nos una informació estableix nous llaços de correspondència entre els éssers i les coses, els objectes i els personatges. Són impressions de la vida, de presència i d'absència, de desigs confusos, de temors previnguts. Figures fantàstiques, somnis profètics, enigmes, símbols de l'empresonament de l'home a la vida, i expressió de desigs de llibertat.

El resultat d'aquest tractament purament abstracte de la forma, rígida, rectilínia moltes vegades, conjuminat amb la invenció d'un univers imaginari i a la vegada real, univers misteriós i visionari on s'exprem el sortilegi i la cosa insòlita, converteix el paisatge en una naturalesa inquietant, on la solitud, la serenor silenciosa que pobla l'espai, dona una malenconia, un profund i solitari lirisme als temes, davant dels quals ens preguntem què succeix, mentre ens vénen a la memòria les preguntes-tema de Gauguin sobre el misteri de la humanitat: D'on venim?... Què som?... On anem?...

DAVENSOL